

Szakmai önéletrajz

Elsőként jöjjenek a rideg tények:

Név: Kovács Balázs

Születési hely, idő: Budapest, 1965. augusztus 2.

Tanulmányok:

1973-1980: Mártonhegyi úti Általános Iskola, Budapest

1980-1983: az ELTE Apáczai Csere János Gyakorló Gimnáziuma, Budapest

1983-1984: fegyverforgatás és más hasznos elfoglaltságok (MN 10. Dózsa György Tüzérdandár, Cegléd)

1984-1989: Nehézipari Műszaki Egyetem, Műszaki Földtudományi Szak, Hidrogeológiai-Mérnökgeológiai ágaz.

1989-1992: MTA TMB Ösztöndíj (geológia)

1993-1995: Gödöllői Agrártudományi Egyetem, Környezetvédelmi szakmérnöki képzés

1996-1999: Mikoviny Sámuel Doktori Iskola, ME, Miskolc, PhD egyéni képzés

Végzettség:

1989: Okl. bányamérnök (hidrogeológia-mérnökgeológia ágazat), NME

1995: Környezetvédelmi szakmérnök, GATE

1999: PhD a Földtudomány területén, Miskolci Egyetem

2020: Habilitált doktor a Földtudomány területén, Szegedi Tudományegyetem

Munkahelyek és beosztások:

Miskolci Egyetem Földtani Intézet, Hidrogeológiai-Mérnökgeológiai Tanszék, MTA TMB

1989-1992: ösztöndíjas gyakornok

Miskolci Egyetem Környezetgazdálkodási Intézet, Hidrogeológiai-Mérnökgeológiai Tanszék

1992-2015: egyetemi tanársegéd, adjunktus, docens, intézetigazgató egyetemi docens

2015-2019: címzetes egyetemi docens

2019- : címzetes egyetemi tanár

GÁMA-GEO Mérnökiroda Bt., GÁMA-GEO Kft.

1996- : ügyvezető, szakértő

Szegedi Tudományegyetem, 6720 Szeged, Dugonics tér 13.

2004-2007: tudományos munkatárs

2007-2014: m.á. tudományos munkatárs

2014-2015: meghívott előadó

2015- : időnként meghívott előadó

Zerlux Kft.

2015-2016: Szakértő

NABUV Kft.

2018-2020: Vezető szakértő

Szintézis Kft.

2021- : Szakértő

Elismerések:

MHT Lászlóffy Woldemár Diplomaterv Pályázat I. díj

MTA Szádeczky-Kardoss Elemér ösztöndíj (I. fokozat), 1999

MTA Bolyai János kutatási ösztöndíj, 2000-2003

MTA MAB Tudományos díja, 2002

MTA Bolyai János Emléklap, 2004

Magyar Mérnöki Kamara, Környezetvédelmi Műszaki Felsőoktatásért, 2010

Kiváló Konzulensi díj, 2012

Miskolci Egyetem Kiváló oktatója, 2013

XIX. Széchy Károly Emlékülés felkért előadó, 2013

Bányászati szolgálati oklevél (25 éves szolgálat), 2014

Címzetes egyetemi docens, Miskolci Egyetem, Műszaki Földtudományi Kar, 2015

Címzetes egyetemi tanár, Miskolci Egyetem, Műszaki Földtudományi Kar, 2019

Habilitált doktor, Szegedi Tudományegyetem, 2020

Ezüstpohár-díj, Felszín Alatti Vizekért Alapítvány, 2021

És aztán pedig egy informális néhány sor rólam:

Mint fent látható, Budapesten születtem és ott is végeztem az iskoláimat 18 éves koromig. Az ELTÉ-re jelentkeztem geológusnak, felvettek, majd mégsem (egy 10 fős mongol csoportot iskoláztak volna a helyünkre, de végül mégsem jöttek, de addigra már kijött az elutasító határozat), így az akkor hivatalosan nem létező átjelentkezéssel kerültem Miskolcra. Illetve előbb még egy évig pallérozták az elmémet Cegléden, ahol kitanultam előbb a lövészeti felderítés minden csínját-bínját, majd az ottani számítóközpontban egy ruhásszekrény méretű VILATI „mikroszámítógéppel” tettem meg első informatikai szárnypróbálgatásaimat. Az ottani csúcsteljesítmény a laktanya számára kiszámolni a megfelelő mennyiségű napi téliszalámi mennyiséget és egyéb ellátmányt, hogy senki se maradjon éhesen, de egy kis szalámi nekünk is maradjon.

Az egyetemet Miskolcon úgy kezdtem el, hogy a második félévtől, de legkésőbb a második évtől az ELTÉ-re visszavesznek, de ez később sosem jutott eszembe, jól éreztem magam. A rossz nyelvek szerint, amikor Anyukám a kollégiumban meglátta a négyágyas vaságyas szobákat, azonnal haza akart vinni... Szerencsére nem látta, hogy hol aludtunk a laktanyában, nem tudom ott mit szólt volna!

A végzés után „tovább-szolgálóként” az egyetemen maradtam TMB ösztöndíjjal, majd végig jártam a számlátrát. Igazság szerint sem túlfizetve, sem túlhajtva nem voltunk: éppen 10 éve voltam már az egyetemen, amikor végre nem az én fizetésem volt a legkevesebb a tanszéken. Valahogy úgy alakult ugyanis, hogy a frissen belépő doktoranduszokat akkortájt jobban megfizették, mint a tanársegédeket.

Talán az életosztón, talán a kihívások keresése vitt arra, hogy előbb csak a tanszéken belül, később önállóan is elkezdtem kisebb nagyobb szakmai feladatokat elvállalni, aminek következménye az lett, hogy Szüleim útban lévő Bt-jét átvettem. Ez akkoriban a TTT (Tiltott, Túrt, Támogatott) kategóriából a középsőbe esett. Ettől kezdve dolgoztam számos helyen: volt, ahol szeretek, volt, ahol nem. Legtöbb helyen azt nem szerették, ha leveleket fogalmazok, azt ugyanis sosem jókedvemben tettem. Valamilyen véletlen folytán a méltatásomba is belecsúszott valahogy az a tény, hogy valószínűleg nem az Angolkisasszonyok neveltek. Mindezek ellenére számos régi megbízóm megmaradt, sok munkát kaptam.

Közben az egyetemen is egyre több mindennel kellett foglalkoznom, lettek elrontott, majd később kevésbé elrontott doktoranduszaim (nekik jobban sikerült nekem ellenállniuk), majd egy pár éves szegedi egyetemi kitérőt követően, egy – lehet, hogy elhamarkodott ígéretemen fogtak – és megint a Miskolci Egyetemen találtam magam. Itt jegyzem meg, hogy én, ha lehetne minden tudományegyetemi oktatónak kötelezően előírnék pár év műegyetemi szolgálatot és viszont. Részben azért, hogy egy életen át ne ugyanazokkal a koponyákkal és ugyanazon gondolatokkal legyenek körülveve, részben pedig azért, hogy megismerjék és megértsék, netán el is fogadják a kétfajta, kicsit eltérő gondolkodásmódot, rájójjenek, hogy melyik, milyen típusú problémák megoldásánál előnyösebb, sőt azt is megtanulják, hogy hogyan lehet a kétfajta habitussal rendelkezőknek együttműködni. Hogy nekem ez sikerült-e vagy sem, azt döntsék el a pártatlan szemlélők, de az biztos, hogy miskolci éveimben is sokat és szívesen jártam vissza különböző indokokkal Szegedre. Hálás voltam, hogy az SZTE befogadott, és főképpen ahogyan tette azt. Talán ezért is van, hogy végül nem Miskolcon, hanem Szegeden habilitáltam. Volt ennek talán prózaibb oka is, de azt fedje jótékony homály...

Miskolcon végül intézetigazgató lettem, ahol kevésbé örültem a pozíciónak (eleinte úgysem hitték el a hallgatók, hogy én volnék az igazgató), főképpen, amikor egyre kevesebb időm jutott érdemi tevékenységekre, és végül már a napjaim 90%-át számomra részben érdektelennek tűnő, részben „nemszeretem” feladatokra (szervezés, pályázati adminisztráció, gyűlések és értekezletek, logisztika, oktatásmenedzsment, pakoljunk valamit balról jobbra, és majd, ha kész, akkor jobbról balra, stb.) kellett fordítanom. Ma divatosan azt mondanák, hogy „kezdtém kiégni”, a környezetem szerint már nemcsak kezdtem, hanem be is fejeztem!

Öt év intézetigazgatás után – 50. születésnapomra – azt kértem magamtól, hogy ebből a mókuserékből hogy szálljak már végre ki... Akkor még nem tudtam, hogy ez egyben azt is jelenti, hogy egy másik mókuserékbe száll be az ember, de ez legalább aranyozott. Ilyen módon 2015. augusztus 1-jén, 49 évesen és 364 napon felmondtam az egyetemen és elkezdtem dolgozni konzultánsként az iparban.

Az elején túl sok üresjárat nem volt, pedig azt hittem, hogy lesz egy jó nyaram és egy laza őszöm, mire felveszem a ritmust, de az a mókuserék is jól pörgött. Így a családom csak annyit vett észre, hogy már nem a Miskolci Egyetem a munkáltatóm. Nem láttak sokkal többet otthon, de kétségkívül megfordult az arány és 90% érdemi dologra jutott, és csak 10% maradt adminisztrációra és egyéb „léggömb-hámozás”-ra.

Sok olyan megkeresés is jött, amikre nem is gondoltam, hogy valaha is időm lehet, ilyenek voltak a lézeres kutatások vagy a vörösiszap hasznosítás, ami miatt a nem kevés kémiai tudást kellett valahogyan összeszednem, hogy legalább megértssem azokat, akikkel együtt kell dolgoznom. Sőt a modellezés terén is jutott időm arra, hogy új módszereket, új szoftvereket tanuljak meg, egyáltalán érdemben megértssem azt, amit korábban ösztönösen jól vagy rosszul csináltam. 2015 óta tehát kicsit a véletlenek vezérlik az életemet, sok minden függ attól, hogy ki – mivel keres meg, ha kedvem van és tudok rá időt szorítani, akkor megcsinálom!

Itt jegyzem meg, hogy azóta is jelen vagyok az egyetemen csak a stáblistáról került le a nevem, most azt csinálom, amit egy normális világban nagyjából minden oktatónak kellene tennie: vannak óráim, de nem túl sok, vannak doktoranduszaim is, akikkel azért illene sokkal többet foglalkoznom, de ha valaki kellően kitartó, akkor biztosan találunk egy olyan nyugodt fél napot, amikor tudunk érdemben a problémájával foglalkozni. Néha azt gondolom, hogy kár, máskor pedig azt, hogy milyen jó, hogy ezért nem jár fizetés 😊! Ja, és az egyetemi napokon még arra is juthat idő, hogy egyéb érdekes dolgokkal foglalkozzunk!

Persze véletlenek sorozata kellett már korábban is ahhoz, hogy egyáltalán modellezéssel foglalkozzak. Egyrészt, hogy ne legyek nagyon önfejű: Apu informatikával foglalkozott – ő írta az első számítástechnikai tankönyvek egyikét, amikor a „Közgáz”-on tanított – és a 80-as évek elején „informatikai Nosztradamuszként” megjósolta, (erről rádiófelvétel is van), hogy egyszer mindenkinek az asztalán lesz egy számítógép, sőt ezzel fogunk egymással kommunikálni és a legegyszerűbb feladatokat is majd a számítógéppel fogjuk megoldani. Nyilván akkoriban azonnal kiröhögtem, amit mond! Az elméletét alátámasztandó, kellett is dolgoznom nyári munkán az SzKI számítóközpontjában, ami egy ronda nagy, túlklimatizált helyiség, ahol vagy 40 ember az egymás mellé kirakott, félmázsás, meglehetősen irritáló zöld vagy narancs színű fénnel világító, CGA vagy rosszabb felbontású, brutálisan villogó képernyőt bámulta, nulla kommunikáció, zéró hangulat. Pár évvel később az egyetemi számítástechnikai oktatás keretében, a táblán tanult Fortran programozás sem hozta meg a témához a kedvem, sőt amikor egy alkalommal, végre a szoba méretű, talán ESZR típusú gépen a programunk futtatásának lehetősége megnyílt, akkor az azt megelőző lyukszalagra való rögzítésnél már biztos voltam benne, hogy a számítástechnika nem az én pályám.

Az egyetemen a korábban az olajiparban dolgozó akkori igazgató, Somfai professzor szerzett egy 256 kB(!) memóriájú használt IBM XT-t, ami a tanszékünkre került. És akkor sorban álltak Szabó Imre szobája előtt az egyetemi tudorok, hogy csak egy rövid pillantást vehessenek a gépre, még megérinteni sem akarták/merték! Ez éppen azelőtt volt, hogy odakerültem, és mivel addig senkinek nem akaródzott bekapcsolni az addig „totem”, illetve „nagyon tudományos háttér portréfotóhoz” funkcióval bíró masinát, így nekem jutott ez feladatul. De hát meg kellett hozzá tanulni a DOS-t, kellett szerezni (kapni, lopni, netán írni stb.) programokat és egyáltalán megnézni, hogy mit is lehet ezzel a masinával csinálni.

Közben kaptam egy ösztöndíjat Nyugat-Berlinbe a rendszerváltás idején (a fal leomlását Nyugat-Berlinben éltem meg, jó történelemlecke volt: ott láttam, hogy a géppisztolyos NDK katonák remegtek a fal tetején a környező fegyvertelen tömegetől), ahol a fél éves keresetemből (ösztöndíjamból) vettem ki egy PC-t, ami kicsit jobb volt (pl. volt benne a számításokat gyorsító koprocesszor), mint az olajiparé, és hazahozva azon kezdtem szórakozni.

Később az egyik tanszéki doktorandusz (Marietta) jutott ki rövid időre Németországba, ahonnan hozott egy 5,25” floppy-t. Mivel 50 km-es körzetben akkor nekem volt egyedül olyan „akármim”, ahova egyáltalán be lehetett dugni, ezért irányított valószínűséggel kaptam meg a lemezt, hogy nézzem meg: mi van rajta. Hogy szerencse-e vagy pech, azt ítélje meg az utókor, de akkor és ott kaptam meg a Processing MODFLOW, első használható, 2.0-ás verzióját. A nem túl hosszadalmas leírás alapján előbb meg kellett fejteni, hogy mi a szösz ez, de egy idő után már nagyon tetszett. Főképpen azok után, hogy nekünk még meg kellett tanulni Juhász professzor Hidrogeológia könyvéből a pár oldalas Babuskin és egyéb képleteket, és kiderült, hogy ugyanezt – ugyan nem analitikai pontossággal, de ki lehet számolni géppel is. Szóval itt kerültem rá a „zsírozott lejtőre” és már nem volt akadály az akkori VGA felbontású gépek monitorjának napi 10 -12 órás kukkolása (igaz, hogy nem kellett klimatizálni a helyiséget sem), és akkor már kezdtem rájönni, hogy nemcsak a „madárfütyös” terepi geológia létezik, ami miatt eredetileg Miskolcra mentem. (Be kell, hogy valljam, a geológiai iránti vonzódásomat a földrajz szeretetén túl, a klimatizált helyiségben képernyő előtt ülés tagadása is erősen elősegítette). Pár évre rá, Apu kaján vigyorral az arcán nézte, hogy mivel foglalkozom, és átszellemülten kiáltotta: Na nem megmondtam? Hát valahogyan így kezdődött az egész!

Nagyon jó érzés, hogy azért, hogy az ember naphosszat játszik a számítógépével, még Ezüstpoharat is lehet kapni! Köszönöm mindenkinek ezt az elismerést!

Miskolc, 2022. január 3.

Jó szerencsét!

Balázs